

Ταξιδιωτικό

ΚΕΙΜΕΝΟ: Μάνος Κουμιώτης
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: YMS

Μια μικρή Ελλάδα, ένα ελληνικό χωριό ακμάζει εδώ και εκατό χρόνια στις δυτικές ακτές της πολιτείας της Φλόριντα. Με άρωμα και γεύση Μεσογείου, η κοινότητα του Tarpon Springs, μέσα από εικόνες που έχουν γίνει γνωστές διεθνώς σε όσους έχουν δει την κινηματογραφική ταινία «Κάτω από τον ύφαλο των 12 μιλίων», είναι στενά συνδεδεμένη με τη ναυτική παράδοση του λαού μας και το μόχθο της θάλασσας.

Η οδός Δωδεκανήσου αποτελεί τον παραλιακό δρόμο του Tarpon Springs και ουσιαστικά το κέντρο όπου διεξάγεται εδώ και 100 χρόνια όλη η εμπορική δραστηριότητα της πόλης. Στις μέρες μας με τον τουρισμό, παλιότερα με το εμπόριο των σφουγγαριών.

Ο κολπίσκος του Spring Bayou είναι το σημείο όπου πραγματοποιείται ετησίως η τελετή των Θεοφανίων.

ΟΙ ΣΦΟΥΓΓΑΡΑΔΕΣ ΤΗΣ ΦΛΟΡΙΝΤΑ

Μικρή Ελλάδα

Οι εικόνες των Ελλήνων σφουγγαράδων και των καϊκιών τους σε νερά μακριά από το Αιγαίο και τη Μεσόγειο ίσως για κάποιους να μην αποτελούν παρά μια λεπτομέρεια του ευρύτερου πεδίου γνώσης που έχουν για τους μετανάστες. Σε όσους όμως η ταινία δημιούργησε την υποψία της ύπαρξης μιας κοινότητας στα νερά της Αμερικής με έντονο θαλασσινό χαρακτήρα, η επίσκεψη στο Tarpon Springs θα επιβεβαιώσει του λόγου το αληθές.

Αφουγκραζόμενοι...

Η επίσκεψη στην κοινότητα, που γεωγραφικά ανήκει στα περίχωρα της πόλης St. Petersburg της Φλόριντα και απέχει περίπου δύο ώρες με αυτοκίνητο από το δημοφιλές Orlando της Disneyland, των στούντιο της Universal και του ακρωτηρίου Κανάβεραλ της NASA, αποτελεί μια έκκληση για τα μάτια και τα αυτιά, από διαφορετικές εικόνες και ήχους που προσφέρει η επίσκε-

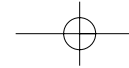
ψη στην αμερικανική ήπειρο. Πινακίδες καταστημάτων στα ελληνικά που διαφημίζουν ελληνική σαλάτα, το καλύτερο σουβλάκι και μουσακά, μουσική που περιλαμβάνει ολίγον από σουρτάκι μέχρι τις τελευταίες επιτυχίες δημοφιλών Ελλήνων ασιδών και βιτρίνες καταστημάτων με παραδοσιακά σουβενίρ σε κάνουν να ταξιδεύεις μαζί με τη θαλασσινή αύρα σε κάποιο από τα ελληνικά νησιά, μέχρι να παρατηρήσεις ότι η ελληνική σημαία κυματίζει δίπλα σ' αυτήν των Ηνωμένων Πολιτειών, ότι τα διαφορετικά απ' αυτά που συναντάμε στα μέρη μας αυτοκίνητα έχουν ξένες πινακίδες. Εικόνες ωστόσο οικείες, με το σποραδικό άκουσμα ανθρώπων που μιλούν τη μητρική σου γλώσσα να δημιουργεί την εντύπωση της επίσκεψης σε μέρος δικό σου, τόπο που δικαιωματικά αισθάνεσαι μέλος της κοινότητας των ανθρώπων που συναντάς. Στο μόλο δεκάδες σκάφη, είτε πραγματικά παραδοσιακά καϊκιά είτε μοντέρνα αλιευτικά σκάφη,

φέρουν ελληνικά ονόματα και διαλαλούν τις προσφερόμενες υπηρεσίες, που αφορούν σε sport fishing ανοικτής θαλάσσης ή αναπαράσταση της σπογγαλιείας, στην οποία επιδίδονται εδώ και έναν αιώνα οι Δωδεκανήσιοι βουτηκτές. Πιο κάτω, το μνημείο των δυτών που χάθηκαν κατά την άσκηση ενός από τα πιο επικίνδυνα επαγγέλματα του κόσμου, με τις αφιερώσεις των δεκάδων οικογενειών που κάποιο μέλος τους χάθηκε για πάντα στο απέραντο γαλάζιο, αλλά και ο μεγαλοπρεπής ναός του Αγίου Νικολάου, που η κατασκευή του χρηματοδοτήθηκε από το μερίδιο που κρατούσαν σε κάθε ψαριά τους τα μέλη των ελληνικών σκαφών. Λίγο πιο μέσα στην πόλη δε λείπει το παραδοσιακό καφενείο, ο φούρνος με τις ευωδιές των ελληνικών γλυκών και του ψωμιού, η βιοτεχνία για τις πίτες που χρησιμοποιούνται για το γύρο και το σουβλάκι.

Ιστορική αναδρομή

Η πόλη του Tarpon Springs αναπτύχθηκε κατά μήκος των εκβολών του ποταμού Anclote, όπου ο τελευταίος συναντά τον κόλπο του Μεξικού. Το όνομα της πόλης προέρχεται από το tarpon, ένα ψάρι που ζει στα νερά της περιοχής. Αν και οι λεπτομέρειες για την καθιέρωση αυτού του ονόματος είναι αβέβαιες, διάφοροι απολογισμοί το αποδίδουν στους πρώτους αποίκους που

έφθασαν στην περιοχή μεταξύ του 1860 και του 1870. Επισήμως, η ίδρυση της πόλης στη χερσόνησο Pinellas τοποθετείται στις 12 Φεβρουαρίου 1887. Εκείνο το έτος, ο σιδηρόδρομος έφθασε στην πόλη και η πρόοδος στις μετακινήσεις άλλαξε το πρόσωπο του Tarpon Springs, ενώ η κατασκευή του φάρου Anclote προώθησε τις θαλάσσιες μεταφορές και το εμπόριο. Έτσι, η περιοχή έγινε ένα δημοφιλές χειμερινό θέρετρο για πλούσιους Αμερικανούς προς το τέλος του 18ου και στις αρχές του 19ου αιώνα. Τα σφουγγάρια ανακαλύφθηκαν στη πολιτεία της Φλόριντα κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1820, ενώ το ίδιο συνέβη με το Tarpon Springs το 1873 τυχαία, όταν τα σφουγγάρια από τις εκβολές του ποταμού Anclote μπλέχθηκαν στα δίχτυα ψαράδων. Το 1890, ο επιχειρηματίας John Cheyney άνοιξε στην περιοχή την πρώτη επιχείρηση σφουγγαριών και εταιρείες εκμετάλλευσης, εμπορίας και συσκευασίας χτίστηκαν στην πόλη, που στη συνέχεια και ως σήμερα καθιερώθηκε ως ο μεγαλύτερος λιμένας σφουγγαριών στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι Έλληνες μετανάστες επέκτειναν τις δραστηριότητές τους και τελικά κυριάρχησαν στην αλιεία και το εμπόριο σφουγγαριών. Η ιστορία τους είναι ένα από τα παιχνίδια της τύχης, καθώς ο ελληνικής καταγωγής John Cocoris έφθασε το 1896 στο Tarpon Springs ως αγο-

Ταξιδιωτικό

Η καταδυτική στολή κατασκευάζεται από εταιρείες που έστησαν Έλληνες μετανάστες. Το σώμα της στολής είναι φτιαγμένο από φυσικό ελαστικό ενώ το σκάφανδρο από χαλκό που βιδώνεται ή κουμπώνεται σε αντίστοιχη βάση της στολής. Βάρη από μολύβι φρόντιζαν για τη βύθιση του δύτη, που έφερε συνήθως δύο στα πόδια του υπό μορφήν παπουτσιών και άλλο ένα κρεμασμένο στο στήθος.

Ο ιερός ναός του Αγίου Νικολάου αποτελεί αντίγραφο -σε μικρότερη κλίμακα- της Αγίας Σοφίας της Κωνσταντινούπολης. Το αρχικό κτίσμα κατασκευάστηκε από ξύλο στις αρχές του αιώνα με την άφιξη των πρώτων Ελλήνων μεταναστών, που φρόντιζαν να «κόβουν» μερτικό από κάθε «φαριά» τους για την εκκλησία. Αυτή κάρκε προς τα τέλη της δεκαετίας του 1940, για να αντικατασταθεί από το κτίριο που στέκει τώρα λαμπρό στην περιοχή.

Το Spongeoama είναι το ιδιωτικό μουσείο που ίδρυσε μία από τις παλαιότερες ελληνικές οικογένειες της περιοχής, προκειμένου να διασώσει τις μνήμες και τις εμπειρίες των δυτών.

Δεξιά: Η αρχιτεκτονική των επαύλεων των αρχών του προηγούμενου αιώνα είναι χαρακτηριστική στην περιοχή, η οποία, λόγω των ευνοϊκών κλιματικών της συνθηκών, αποτέλεσε παραθεριστικό προορισμό των πλουσίων και διασήμων της εποχής, ενώ και σήμερα αποτελεί δημοφιλή τόπο κατοικίας των συνταξιούχων.

ραστής σφουγγαριών από μια εταιρεία της Νέας Υόρκης. Ο John Cheyney προσέλαβε τον John Cocoris και χρηματοδότησε τις προσπάθειές του να καταστήσει τη βιομηχανία αποδοτικότερη. Το 1905, ο Cocoris εισήγαγε το «Ελπίδα», το πρώτο μηχανοποιημένο αλιευτικό σκάφος σφουγγαριών στην περιοχή με τη βοήθεια του Αιγινήτη εμπόρου Σπύρου Βουτέρη και έφερε στην περιοχή 500 Έλληνες δύτες από την Κάλυμνο, τη Χάλκη, τη Σύμη, την Ύδρα, τις Σπέτσες, την Αίγινα και άλλα νησιά, προκειμένου να εργαστούν. Περισσότεροι μετανάστες ακολούθησαν σύντομα και δεκάδες επιχειρήσεις αναπτύχθηκαν για να εξυπηρετήσουν την ελληνική κοινότητα, συμπεριλαμβανομένων των εστιατορίων, των καφενείων, των εμπορικών καταστημάτων και των παντοπωλείων. Η παρουσία τους βοήθησε στη δημιουργία μιας καλά εδραιωμένης βιομηχανίας, καθώς δάνεισαν χρήματα ώστε να ναυπηγηθούν σκάφη και παρέιχαν τα εργαλεία και τον εξοπλισμό σε ολόκληρο το στόλο των σφουγγαράδων. Το 1906 ιδρύθηκε η τράπεζα ανταλλαγής σφουγγαριών και το 1908 η «ανταλλαγή σφουγγαριών». Η ανταλλαγή σφουγγαριών ήταν ένα οργανωμένο σύστημα που καθιερώθηκε από τους δύτες, τους ναυπηγούς σκαφών και τους εμπορικούς αντιπροσώπους για την αγορά και την κατηγοριοποίηση των σφουγγαριών. Ο Ελευθέριος Βενιζέλος δεν παρέλειψε να επισκεφθεί το Tarpon Springs, στις 30 Ιανουαρίου 1922, και να τιμήσει έτσι το δαίμονιο του Έλληνα, που μετέφερε τις ρίζες του και έδινε καθημερινά το «παρών» για ένα καλύτερο αύριο. Παρά την ύφεση της αμερικανικής οικονομίας τη δεκαετία του '20, η βιομηχανία σφουγγαριών κατόρθωσε να ευημερήσει κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, αλλά η κακοτυχία χτύπησε τη βιομηχανία το 1938, όταν άγνωστη ασθένεια μόλυνε τις αποικίες σφουγγαριών και πολλά από τα σφουγγάρια πέθαναν. Εντούτοις, η βιομηχανία συνέχισε να αυξάνεται, με τα σκάφη να καλύπτουν σχεδόν ολόκληρο τον κόλπο του Μεξικού, φτάνοντας και ως τα νησιά Keys ή την Κούβα, ενώ ο στόλος έφθασε στον αριθμό-ρεκόρ των 180 σκαφών, πριν

μα κόκκινη παλίρροια δηλητηριώδους άλγης το 1948 να προκαλέσει σχεδόν ολοκληρωτική καταστροφή. Τα σφουγγάρια άρχισαν αργά να αναπτύσσονται το 1959, με τις αποικίες τους να αποκαθίστανται στη δεκαετία του '70. Ευτυχώς, σήμερα τα σφουγγάρια έχουν επιζήσει και η βιομηχανία έχει δει μια μέτρια αναγέννηση τα τελευταία χρόνια, παρά την καθιέρωση των οικονομικότερων, βιομηχανικών συνθετικών ή τεχνητών αναλόγων. Οι δύτες ψάχνουν ακόμα τα νερά του Tarpon Springs και της ευρύτερης περιοχής του κόλπου του Μεξικού σε βάθη μέχρι και 150 πόδια για σφουγγάρια. Οι περισσότερες από τις βάρκες για τη σπογγαλιεία ανήκουν και χρησιμοποιούνται από ανθρώπους ελληνικής καταγωγής, ενώ τα σφουγγάρια που συλλέγουν πωλούνται σε όλο τον κόσμο.

Το Tarpon Springs σήμερα
Ο τουρισμός έχει αντικαταστήσει τη σπογγαλιεία ως σημαντικότερη οικονομική δραστηριότητα της περιοχής. Χιλιάδες επισκέπτες κάθε έτος έρχονται στην πόλη προκειμένου να επισκεφτούν τις αποβάθρες σφουγγαριών, να δουν τους δύτες σε δράση και να δοκιμάσουν γεύσεις από την ελληνική κουζίνα, που χα-

ρακτηρίζει τον πολιτισμό που κυριαρχεί ακόμα στην πόλη. Πολλά από τα καταστήματα ανήκουν στους απογόνους των πρώτων μεταναστών της πόλης από την Ελλάδα. Υπολογίζεται ότι η βιομηχανία σφουγγαριών φέρνει 2 εκατομμύρια δολάρια ετησίως στην τοπική οικονομία, ενώ η τουριστική βιομηχανία περίπου 20 εκατομμύρια δολάρια. Με ένα μίγμα παλαιών καταστημάτων για αντικείμενα-αντίκες, κέντρα τέχνης και εστιατόρια, η κοινότητα προσφέρει τη δυνατότητα για ποικιλία δραστηριοτήτων, που ευνοείται από τις κλιματολογικές συνθήκες καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου. Από τις ιδιαίτερες στιγμές της πόλης είναι ο εορτασμός των Θεοφανίων (Eiríphany ή Cross Day) στις 6 Ιανουαρίου, ο οποίος είναι ο μεγαλύτερος τέτοιος εορτασμός στις ΗΠΑ και προσελκύει πιστούς αλλά και θεατές από όλη τη χώρα. Μάλιστα, φέτος, η ήδη λαμπρή γιορτή θα λάβει μεγαλύτερες διαστάσεις λόγω της συμπλήρωσης των 100 χρόνων της ελληνικής κοινότητας και την προγραμματισμένη παρουσία του Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρσοβολομαίου. Η τελετή πραγματοποιείται στον ιερό ναό του προστάτη των ναυτικών Αγίου Νικολάου, που αποτελεί αντίγραφο -σε μικρότερες διαστάσεις- της Αγίας Σοφίας της Κωνσταντινούπολης, ενώ στη συνέχεια ο αγιασμός των υδάτων πραγματοποιείται με το παραδοσιακό τελετουργικό και δεκάδες νέους που πέφτουν στα προστατευμένα νερά του κολπίσκου Spring Bayou προκειμένου να πιάσουν το σταυρό και να εξασφαλίσουν την ευλογία για την επόμενη χρονιά.

Πρόσωπα
Δε θέλει πολλή προσπάθεια για να έρθεις σε επαφή με το ελληνικό στοιχείο, που με χαρά και ντομπροσύνη σου σφίγγει το χέρι. «...Και δε λες, βρε παιδί μου, μια καλημέρα, να καταλάβουμε ότι είσαι από τα μέρη

μας...», η αντίδραση του Ηρακλή Υψηλάντη με καταγωγή από τη Χάλκη, που στην κινηματογραφική ταινία υποδυόταν το νεαρό που πιάνει το σταυρό κατά τον αγιασμό των υδάτων. Μαζί με τον καπετάν-Γιάννη Γεωργίου έχουν στήσει το δικό τους μουσείο θηραμάτων από το ψάρεμα ανοικτής θαλάσσης μέσα στο μαγαζί που πωλούν σφουγγάρια και άλλα αναμνηστικά μιας εποχής που πέρασε, αλλά δεν έσβησε από τα πρόσωπά τους την αγάπη για τη θάλασσα. Η νεότερη γενιά έχει αναλάβει πια το σκάφος τους, το Two Georges, που καθημερινά βγάζει κόσμο για ψάρεμα. Μου λένε για τις οικογένειές τους και μοιράζονται τις λεπτομέρειες μιας ζωής «χαριτωμένης» αλλά και σκληρής μαζί. Λίγο πιο κάτω, ο κ. Μπιλίρης θα με βγάλει βόλτα με το «Αϊ-Νικόλας VII», το νεότερο από τα σκάφη με αυτό το όνομα, που καθημερινά από το 1924 βγαίνει για σφουγγάρια. Μόνο που τώρα πια το ταξίδι διαρκεί μισή ώρα και το κατάστρωμα αντί για κλούβες με σφουγγάρια έχει καθίσματα για τον κόσμο που θα ζήσει ζωντανά την εμπειρία της κατάδυσης. Η περιγραφή της διαδικασίας που ακολουθούν οι βουτηχτές, οι ποικιλίες και η κατηγοριοποίηση των σφουγγαριών, η ιστορία του σκάφους και ο τρόπος του χωρισμού των μερτικών του κάθε μέλους του πληρώματος μαζί με άφθονο χιούμορ για να διασκεδάσει τις πίκρες του επαγγέλματος προηγούνται της επίδειξης, που θα έχει ως φιαρίδα ένα πραγματικό σφουγγάρι από το βυθό, για να ακολουθήσει, πριν επιστρέψουμε στο μύλο, η περιγραφή της διαδικασίας για την επεξεργασία και προετοιμασία του προϊόντος πριν την πώληση. Λίγο πιο δίπλα, στο Spongeoama, το μουσείο για τους σφουγγαράδες που έχει δημιουργήσει η οικογένεια του κ. Μπιλίρη -από τις παλιότερες στο Tarpon Springs-, θα παρακολουθήσω ένα αναλυτικό ημίωρο ντοκιμαντέρ για την ιστορία και τη δουλειά,

Η βόλτα και η επίδειξη της κατάδυσης των σπογγαλιέων διαρκεί περίπου μισή ώρα. Κατά τη διάρκειά της εξηγείται πλήρως η διαδικασία για το ντύσιμο και το φόρτωμα του δύτη με βάρη, η έρευνά του στο βυθό για σφουγγάρια και, στη συνέχεια, η επεξεργασία των ζωντανών οργανισμών που έχει συλλέξει ώστε να αποτελέσουν χρηστικό προσωπικό αντικείμενο.

Ταξιδέψαμε

Οι τοπικές αρχές αγόρασαν ένα από τα παραδοσιακά σκάφη της σπογγαλιείας μετονομάζοντάς το σε Tarpon Springs προκειμένου να τιμήσουν αλλά και να διατηρήσουν ζωντανή τη δραστηριότητα που έκανε γνωστή την πόλη σε ολόκληρο τον κόσμο.

Το μεγαλύτερο σφουγγάρι από τα νερά του κόλπου του Μείκικου που έχει ανέβει στην επιφάνεια διατηρείται στο αυτοσχέδιο μουσείο της οικογένειας Γεωργίου. Αλιεύθηκε το 1979 και η περιφέρειά του ξεπερνά τα 10 πόδια ή τα 3 μέτρα.

Ταξιδιωτικές πληροφορίες

Για να επισκεφτείτε τις ΗΠΑ πρέπει πρώτα να εξασφαλίσετε VISA. Για πληροφορίες απευθυνθείτε στην πρεσβεία των ΗΠΑ στο τηλέφωνο: 210-7202.442 ή στο Internet: <http://athens.usembassy.gov/consular/nonimm.htm>

Η μετακίνηση σε πόλεις που δεν αποτελούν μεγάλα αστικά κέντρα δεν είναι εύκολη, καθώς δεν υπάρχουν συχνές αστικές συγκοινωνίες και το κόστος των ταξί είναι υψηλό. Συμφέρει η ενοικίαση αυτοκινήτου, για το οποίο θα χρειαστεί να διαθέτετε Διεθνές Δίπλωμα Οδήγησης, που στη χώρα μας εκδίδει η ΕΛΠΑ με διάρκεια 3 χρόνια και κόστος 73 ευρώ. Για την έκδοσή του δεν απαιτούνται εξετάσεις, αλλά απλώς η επίδειξη του διπλώματος οδήγησης και του διαβατηρίου. Το Tarpon Springs απέχει περίπου 30 μίλια από το κέντρο του St. Petersburg και περίπου 120 μίλια από το Orlando. Τα πιο κοντινά αεροδρόμια είναι στο St. Petersburg και την Tampa.

πριν ξαναγινθώ σε αίθουσες που κούκλες σε φυσικό μέγεθος αναπαριστούν την καθημερινότητα μιας εποχής και ενός επαγγέλματος που σβήνει, όσο πικρό κι αν ακούγεται αυτό σε πολλούς. Ακολουθεί η συνάντησή με το Δημήτρη Λεκάκη, ο οποίος μου περιγράφει τις διαφορές από τη σπογγαλιεία της περιοχής με την αντίστοιχη που πραγματοποιούσε στα ανοικτά της Καλύμνου μέχρι και τα παράλια της Λιβύης. Εδώ τα νερά είναι ρηκά και σπάνια οι δύτες κατεβαίνουν περισσότερο από 150 πόδια, συνήθως μόλις στα 20, σε αντίθεση με τα 300 ή τις 40 οργιές των ελληνικών θαλασσών. Στη σύνταξη πια, ο κ. Λεκάκης επιστρέφει κάθε τόσο στη Ρόδο που έχει σπιτι, αλλά τον υπόλοιπο χρόνο περνά τις μέρες του πάνω στον Αϊ-Νικόλα, βοηθώντας και επιβλέποντας τους νέους βουτηχτές στις επιδείξεις που πραγματοποιούν για τους τουρίστες.

Γωνία Αθηνών και Δωδεκανήσου

Η ώρα έχει περάσει και η επιλογή του εστιατορίου για το γεύμα είναι, όπως πάντα, μια κρίσιμη υπόθεση! Οι μεσογειακοί επισκέπτες, και ιδιαίτερα οι Έλληνες, δε χρειάζεται παρά λίγες μέρες για να αναζητήσουν το ελαιόλαδο, που λείπει από την αμερικανική κουζίνα, και έτσι η ελληνική σαλάτα είναι η πρώτη και αναγκαία επιλογή. Το λάδι, το κρεμμύδι και η φέτα υπάρχουν στη σαλάτα, που όμως εκτός από αγγούρι και ντομάτα διαθέτει επαρκείς ποσότητες μαρουλιού αλλά και μια βάση πατατοσαλάτας. Η αιτία θα αποκαλυφθεί αργότερα, όταν θα συναντήσουμε άλλους μόνιμους κατοίκους της περιοχής, οι οποίοι θα μας εκμυστηρευτούν ότι ο ανταγωνισμός μεταξύ των εστιατορίων της περιοχής ευθύνεται για την παρέκκλιση της αυθεντικής συνταγής. Ο γύρος

σε πίτα μα και άλλα τυπικά ελληνικά εδέσματα δεν απέχουν πολύ από τις παραδοσιακές γεύσεις, που συνοδεύονται από την απαραίτητη ρετίνα αλλά και επιλογές μπίρας με ελληνόφωνες ονομασίες. Σειρά έχει η επίσκεψη στο ανταλλακτήριο σφουγγαριών, που έχει μετατραπεί σε εμπορικό και πολιτιστικό κέντρο. Εκεί, όταν ακόμη ανθούσε η βιομηχανία εμπορίας σφουγγαριών, πραγματοποιούνταν σε καθημερινή βάση οι δημοπρασίες για την πώληση των σφουγγαριών. Πρόκειται για ένα κτίριο με περιμετρικούς χώρους οι οποίοι λειτουργούσαν ως αποθήκες για τη φύλαξη και επεξεργασία πριν την τελική πώληση των σφουγγαριών στο κέντρο της αυλής, με τη λογική της διάθεσης σε τιμές που όριζε η προσφορά και η ζήτηση. Υπαιθριο μουσείο με ένα καϊκι και τον εξοπλισμό των δυτών εξηγεί τον τρόπο με τον οποίο γινόταν η συγκομιδή, ενώ δεκάδες μικρές παραδοσιακές βάρκες με ελληνικά ονόματα κοσμούν το περιστύλιο. Οι ίδιες αυτές βάρκες χρησιμοποιούν για την τελετή των Θεοφανίων.

Τριγύρω

Δε δυσκολευτήκαμε να ανακαλύψουμε το παραδοσιακό καφενείο της περιοχής, τα μακαλικά όπου φωνάζουν ακόμη όσοι ξέρουν αλλά και όσοι επισκέπτες ψάχνουν το διαφορετικό, όπως και να τριγυρίσουμε στα δεκάδες καταστήματα αναμνηστικών. Σε λίγο έχεις μπει κι εσύ στην κουλτούρα των ντόπιων, που χαιρετούν κάθε άνθρωπο μπροστά τους με ένα σύμπλεγμα ελληνικών και αγγλικών μαζί, αμέσως κατανοητών, που δεν προβληματίζουν και δε δημιουργούν εντυπώσεις. Λίγο ψάξιμο τριγύρω -πάντα με το αυτοκίνητο καθώς οι αποστάσεις είναι μεγάλες- θα αποκαλύψει δεκάδες εταιρείες με ελληνικά ονόματα, αλλά σίγουρα και την αμερικανική κουλτούρα, που έχει εντυπώσει και παραλλάξει την ελληνική - γεγονός απόλυτα λογικό, καθώς η μικρή αυτή κοινωνία έχει εξελιχθεί ξεφεύγοντας από το συχνό πρόβλημα των παροικιών, όπου οι αντιλήψεις εγκλωβίζονται χρονικά στο σημείο της αναχώρησης των μεταναστών από τη μητρική χώρα. Από τις εικόνες που μας προ-

κάλεσαν εντύπωση ήταν ο γάμος με τα παρανυφάκια στα λευκά και τις παράμφες στα ροζ στην ατελείωτη σειρά της πομπής των υπερμεγεθών λιμουζινών που ωστόσο δεν κορνάρizan, η απόλυτη καθαριότητα σε κάθε σημείο της πόλης, η ανάπτυξη υποδομών για την τουριστική αναβάθμιση, στην οποία στοχεύουν οι αρχές και οι επαγγελματίες της περιοχής.

Λέγοντας αντίο

Η μέρα που περάσαμε στο Tarpon Springs άφησε μια γλυκιά ανάμνηση που κυριαρχείται από τη ζεστασιά των ανθρώπων που συναντήσαμε. Η ευγένεια του λόγου και των πράξεών τους σίγουρα πηγάζει από την ελληνικότητα της ψυχής τους και των χαρακτηριστικών που αυτή κουβαλάει: της φιλοτιμίας, της φιλοξενίας και της προσαρμοστικότητας σε κάθε περιβάλλον και σε κάθε συνθήκη που, σε συνδυασμό με την αχαλίωτη εφευρετικότητα, της επιτρέπει να ξεχωρίζει. Ήταν χαρά μας να τους γνωρίσουμε και ελπίζουμε μια μέρα να βρεθούμε και πάλι κοντά τους.

Το μνημείο των δυτών φέρει δεκάδες αφιερώσεις ελληνικών οικογενειών που έχασαν τους ανθρώπους τους στη θάλασσα. Ως επάγγελμα, θεωρείται από τα πλέον επικίνδυνα στην Αμερική και η νόσος των δυτών εκείνη την εποχή σπάνια επέτρεπε αισιοδοξία για το μέλλον των θυμάτων της.

Το Tarpon Springs Sponge Exchange, όπου παλιότερα διεξάγονταν καθημερινά οι δημοπρασίες των σφουγγαριών, έχει πλέον μετατραπεί σε εμπορικό / πολιτιστικό κέντρο που εξυπηρετεί τον τουρισμό της περιοχής.

Beneath the 12 mile reef

Η ταινία με τον τίτλο «Κάτω από τον ύφαλο των 12 μιλίων» έχει ως αντικείμενο τη σπογγαλιεία, αλλά και την κουλτούρα των Ελλήνων μεταναστών στο Tarpon Springs της Φλόριδα. Πρόκειται για παραγωγή της Twentieth Century-Fox του 1953 σε σκηνοθεσία του Robert D. Webb και αποτελεί την τρίτη ταινία που γυρίστηκε σε σύστημα CinemaScop. Η ταινία διαθέτει εκπληκτική φωτογραφία, για την οποία κέρδισε και την υποψηφιότητα για βραβείο Όσκαρ της Αμερικανικής Ακαδημίας Κινηματογράφου την ίδια χρονιά. Τη μουσική επένδυση υπογράφει ο Bernard Herrmann, γνωστότερος για την αντίστοιχη της ταινίας Vertigo του Hitchcock. Σε αυτήν πρωταγωνιστούν ο νεαρός τότε Robert Wagner και η Terry Moore, σε ένα ειδικό που εξελίσσεται παράλληλα με την τραγικότητα της επαγγελματικής ζωής των οικογενειών των σφουγγαράδων.